

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

8. januar 2007
Sagsnr.: 4147

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har i skrivelse af 7. december 2006 (Ad FLF alm. del) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 128:

Spørgsmål nr. 128:

”Vil ministeren i forlængelse af ministerens besvarelse af FLF alm. del – samrådssp. AG om erstatningsspørgsmålet i sagen om udbrud af Newcastle disease ved Viborg oplyse, hvilken tidsfaktor ministeren agter at arbejde for, at der fremover skal gælde for afgørelsen af erstatningsspørgsmålet i sådanne sager?”

Svar:

Om de særlige omstændigheder, der har gjort sig gældende i den omhandlede sag om Newcastle disease ved Viborg, henviser jeg til min forgængers besvarelse i samrådet den 6. december 2006 og til besvarelsen af spørgsmål nr. 126.

Det skal påpeges, at Scanlayer-sagen ikke har drejet sig om erstatning efter aflivning af en besætning efter sygdomsudbrud, men at besætningen har ligget i en zone, hvor der har været restriktioner på grund af sygdomsudbrud i en nærliggende besætning.

Mere generelt kan jeg oplyse, at der ikke i lov om hold af dyr er opstillet særlige krav til sagsbehandlingstidens længde for så vidt angår sager om erstatning efter lovens § 56, stk. 1, for dyr, der påbydes aflivet som led i bekæmpelse af en husdyrsygdom.

Forvaltningsloven indeholder heller ikke generelle regler om sagsbehandlingstiden. Baggrunden herfor er bl.a., at de opgaver, der udføres af den offentlige forvaltning, er af så forskellig karakter og omfang, at det ikke vil være muligt i en lov, der skal gælde for hele den offentlige forvaltning, at fastsætte bestemte regler for sagsbehandlingstiden, som med rimelighed vil kunne håndhæves ved domstolene.

Derimod kan der på baggrund af Folketingets Ombudsmands udtalelser om, hvad der med hensyn til sagsbehandlingstiden må antages at følge af almindelig god forvaltningsskik, gives nogle vejledende regler om sagsbehandlingens tilrettelæggelse, herunder om underretning til den, der er part i en sag, om den forventede sagsbehandlingstid.

Ombudsmanden har i nogle afgørelser også peget på, at myndighederne med henblik på at sikre, at sager ikke henligger i længere tid, inden afgørelse træffes, og at sager ikke bliver glemt og derfor ikke afgjort, bør oprette tilstrækkeligt effektive erindringssystemer.

Hvis en forvaltningsmyndighed som følge af sagens karakter eller den almindelige sagsbehandlingstid for den pågældende myndighed ikke kan træffe afgørelse inden kortere tid efter sagens modtagelse, bør myndigheden give den, der er part i sagen, underretning om, hvorpå sagen beror og så vidt muligt oplysning om, hvornår myndigheden regner med, at afgørelsen kan foreligge.

Disse generelle retningslinier skal naturligvis efterleves i sager om erstatning for husdyr, der er blevet aflivet i forbindelse med bekæmpelse af en smitsom husdyrsygdomme.

Efter min mening må det også i erstatningssager være en målsætning, at erstatningsspørgsmålet afklares hurtigst muligt, fordi formålet med erstatningsreglerne først og fremmest er at sikre, at den aflivede besætningen kan retableres.

En række konkrete omstændigheder vil imidlertid kunne føre til, at afgørelsen af erstatningsspørgsmålet kan komme til at trække ud.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvis taksationsrapporten er ufuldstændig, herunder når de aflivede dyr omfatter sjældne arter, som det kan være vanskeligt at prissætte, eller når besætningsejeren af den ene eller anden grund ikke vil godkende taksationen. Iværksættelse af høring af særligt sagkyndige eller andre myndigheder vil også kunne føre til en længere sagsbehandlingstid.

Herudover vil reglerne i § 56, stk. 5, i lov om hold af dyr om hel eller delvis nedsættelse af erstatning som følge af egen skyld eller manglende iagttagelse af tabsbegrænsningspligten kunne bevirke en længere sagsbehandlingstid, bl.a. fordi forvaltningslovens regler om sagsoplysning og partshøring altid skal iagttages.

Det forhold, at en erstatningsafgørelse påklages, kan i sig selv medvirke til at forlænge den samlede sagsbehandlingstid.

På den baggrund vil det være meget vanskeligt at opstille generelle mål for sagsbehandlingstiden i sager om erstatning efter § 56 i lov om hold af dyr, da de konkrete omstændigheder i den enkelte sag ofte vil være afgørende for, hvor hurtigt erstatning for aflivede dyr kan udbetales.

Carina Christensen

/ Birgit Gottlieb